

Μεταξύ δύο λούστρων:

— 'Ρέ και καινούριο κουκο αϊ!

— 'Αμ' π'δ'ch θ'ρεϊch;

— Και πόσο κάνει;

— Δεν τὸ κ'χέρω· δὲν ἦταν κανεν'ach chτὸ μαγαζ'η
νὰ ρωτήσω!

Χαρακτήρισμός τῆς φωνῆς τῆς Λασσάλ:

Φωνὴ μαργαριτάρη... ἐντὸς μικροῦ ὀστράκου.

Χαρακτήρισμός τῆς φωνῆς τῆς Jeanne Andrée:

Φωνὴ ὀστράκου ἐντὸς σώματος μαργαριταρένιου.

Η ΕΥΕΡΓΕΤΙΚΗ ΤΗΣ ΛΑΣΣΑΛ.

Μεστὰ ὡς μοιροποριέρας αἱ πρῶται καὶ δευτέραι θέσεις τῶν ἀμαξοστοιχιῶν μετὰ τὴν 5ην μ. μ. ἐξεκένουν τὰ δικόρων εἰδῶν κυρέτα των καὶ διάφορα ζαχαρωτὰ ἐπὶ τῆς ποδῆς τῆς Φιληρικῆς προκυμαῖας. Δύο μουσικαί, ἡ μία ἐξώθεν τῆς θύρας τοῦ θεάτρου καὶ ἡ ἄλλη ἀπέναντι τῆς Ὀμοτραπέζης Κατσιμπαλῆ, ὑπεδέχοντο ἐν μέσῳ δύο μουσικῶν πυρῶν τοὺς προσερχομένους. Διενέμοντο αὐθωρεὶ τὰ ἔνθεν καὶ ἔνθεν καθίσματα, ἔμενε δὲ καὶ ἱκανὸς κόσμος ὅπως ἀποτελῇ τὸν ἐν μέσῳ τῶν δύο στοίχων κινούμενον γαλαξίαν. Ἡ σκηνὴ τοῦ θεάτρου ἦτο σηκισοδόλιτος κομψὸς, ἐπὶ δὲ τοῦ ἀπέναντι τῆς σκηνῆς τοίχου ἐν πυροτέχνημα ἔχον ἄνωθεν στέμμα, κάτωθεν τὸ ὄνομα τῆς προσφιλοῦς Εὐεργετουμένης Εὐεργετίδος τῶν πτωχῶν, καὶ παρ' αὐτὸ δύο σημάεις ἑλληνικὴν καὶ γαλλικὴν, πυροτεχνικὰς καὶ αὐτὰς, προσεῖλκυε τὴν προσοχὴν. Τὸ στέμμα, αἱ σημαῖαι, καὶ τὸ ὄνομα Λασσάλ μετ' ὀλίγον θὰ ἀνελύντο ὅλα εἰς φλόγα, εἰς χρώματα, εἰς πῦρ, εἰς λάμψιν. Καὶ ἡ εἴσοδος τοῦ θεάτρου ἦτο στεφανωμένη με κλάδους ῥοδοδαρνῶν, ὡς ν' ἀπετέλουν Μάγν. Εἰς τοὺς παρακείμενους τὸ κάτωθεν τοῦ ὀπισθοσκηνίου Ὑπόγειον διεφκίνοντο κόφαι πλήρεις ἀνθέων καὶ κάτι στέφανοι ἐκ καμελιῶν τεχνητῶν με χρυσοπράσινον γάρνιτουρκ, ὅλα αὐτὰ σκεπασμένα μυστηριωδῶς, διὰ νὰ κάμουν κατόπιν τὴν ἐπίσημον εἴσοδόν των. Ὁ κόσμος εἶχε διανεμηθῇ εἰς τὰ ξενοδοχεῖα, ἄλλους ἐξένιζεν ὁ Σάββας, ἄλλους ὁ Κατσιμπαλῆς, πολλοὺς ὁ Ἀντωνάκης καὶ περισσοτέρους ὁ φουστανελλᾶς. Τὸν τελευταῖον ὑπεβόηθον εἰς τὴν πληρωμὴν καὶ δύο χωροφύλακες κρυμμένοι εἰς τὴν Κουζίνα καὶ μετρῶντες τὰς ἐξερχομένας μερίδας. Αἱ δύο μουσικαὶ ἐξηκολούθουν νὰ παιανίζουν, τὸ μελτεμάκι νὰ φυσᾷ, τὸ ἡλεκτρικὸν νὰ ἐργολαβῇ τὴν καλὴν κόρην σελήνην τῆς γνωστῆς ἀγαθῆς οικογενείας, εἰσιτήρια τοῦ θεάτρου νὰ πωλοῦνται—τὰ πέραν τοῦ χιλιοστοῦ ἀριθμοῦ—ὁ σιδηρόδρομος νὰ πηγαينوέρεται, οἱ κύκλοι τῶν καθισμάτων νὰ ἐυρύνωνται καὶ οἱ περιπατηταὶ ἐν τῷ μέσῳ νὰ πυκνοῦνται, ὥστε νὰ σχηματίζωσι πλέον ἐκ ἀπέραντον σῶμα ἀπὸ διάφορα μέλη· οὕτως ὥστε ὁ ὀφθαλμὸς σου ἦτο μία δεκαοκταετής, ἡ χεὶρ σου μία χήρα, ὁ ποὺς σου εἰς ὑπάλληλος τοῦ ὑπουργείου τῶν Ἐξωτερικῶν καὶ καθεξῆς. Καὶ ἡ ὥρα νὰ μὴ παρέρχηται, ἡ μάλλον νὰ παρέρχηται τόσον ἀργὰ καὶ τόσον γλυκὰ, ὡς νὰ ἔλειγες τὰς πα-

ρειὰς κιπελλιδίου περιέχοντος Βενεδικτίνον ἢ ὡς νὰ εἶχες κολλημένα τὰ χεῖλη σου ἐπὶ τῶν δροσερωτέρων χειλέων τῆς ἄλλοτε κηρυχθείσης ὑπὸ τοῦ Μὴ Χάνεσαι Βασιλείσης τοῦ Φαλήρου καὶ τὰ ἐρόφας ἀργὰ, ἀργὰ, ἀργὰ.

Ἐπὶ τέλους ὅλα περνοῦν καὶ περὶ τὴν εἴσοδον τοῦ θεάτρου ἀνοίγεται μικρὰ ῥαγὰς, πάρχους πέντε δακτύλων ἡ μίας δακτυλιδένιας μέσης, ὅθεν ἔπρεπε νὰ περάσῃ ὁλος ἐκεῖνος ὁ κόσμος.

Μία φίλη κυρία ἔκαμε τὰς παρατηρήσεις τῆς, ὁ ἐπὶ τῶν εἰσητηρίων ἔκαμεν τὰς ἰδικὰς του, καὶ μετὰ τὴν ἀνταλλάξιν αὐτὴν τῶν προσφωνήσεων καὶ ἀντιφωνήσεων εἰσῆλθον.

Μαλακὴ μαλακὴ ὡς παρεῖα κόρης ἡ εἰσαγωγή τῆς Φατιρίτσας ἔλειγε τὰς ἀκοὰς μας, θορυβώδης, θορυβώδης ἤνοιζεν ἡ πρώτη σκηνή, ἔπειτα εἰσῆλθεν ἡ Λασσάλ καὶ δὲν εἶχομεν πλέον Φατιρίτσαν, ἀλλὰ Λασσάλισαν, ἐκτελουμένην εἰς δύο θέατρα, ἐμπρὸς τὸ ἐν καὶ ὀπίσθεν τὸ ἄλλο. Ἐμπρὸς ἐκυλινδοῦντο ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἀνθοδέσμαι καὶ στέφανοι. Ὅπισω βεγγαλικά καὶ ῥακέται. Δι' ὀλίγας στιγμὰς ὅλοι ἐγίναμεν μαριονέται· ἐστρεφόμεθα περὶ τὸν ἄξονά μας· ἡ παράστασις εἶχε διακοπῇ· εἶχεν ἀρχίσει ἄλλη παράστασις. Ὅλοι ἔλεγον κάτι τι θραῦς ὑπόκωφος ἐσχηματίζετο· τὸ μελτεμάκι καὶ αὐτὸ ἐψιθύριζε· θιάσος μαγκῶν ἀνευφήμει· καὶ ἡ Λασσάλ ἐμειδία.

Ἔως ὅτου ἡ Λασσάλισα ἐκόπασεν· καὶ ἤρχισεν ἡ Φατιρίτσα. Ὁ ἥρως τῆς ἐσπέρας ἐν τῇ παραστάσει ἦτο ὁ Ἀρμάνδος, ὁ στρατηγὸς Πουνταϊτσίνσκη. Ὅταν ἐσφενδόνισεν ἀπὸ τῆς σκηνῆς τὸ :

— Crè mille tonnes de touloumoutyr ! ὁ κόσμος ἔπεσε κάτω ἀπὸ τὰ γέλοια.

Τότε δύο τρεῖς ἐσπεύσαμεν καὶ τὸν ἐσηκώσαμεν καὶ ἐπανελήρθη πάλιν ἡ παράστασις.

Ἡ Φατιρίτσα εἶναι μάλλον παντομίμα παρὰ βωδεβίλ-λειον. Τὸ ξέλο εἶναι ὁ πρωταγωνιστής. Καὶ ἡ μιμικὴ τοῦ Πουνταϊτσίνσκη εἶναι ἀτελείωτος. Εἰς τὸ τέλος τῆς δευτέρης παραστάσεως ὁ στρατηγὸς κάνει τέρατα σωματικῆς δυνάμεως· παίζει τὸν Εὐνοῦχον τοῦ Σεραγίου ὡς μῆλον, τὸ ὅποιον ἀνὰ ῥῆπτομεν καὶ συλλαμβάνομεν πάλιν.

Ὁ τενορός ἦτο τύπος Γάλλου ἀνταποκριτοῦ. Οἱ τεμενάδες του εἰς τὸ Σεράγιον ἦσαν τεχνικώτατοι.

— Νὰ τί θὰ πῇ νὰ εἶσαι Γάλλος, ἔλεγεν εἰς θαυμάζων τὴν σβελτοσύνην τοῦ ὄζυφώνου.

— Τί θὰ πῇ;

— Νὰ γίνεσαι ἀμέσως Τοῦρκος!

Καὶ ἐγὼ λοιπὸν ὅστις εἶδα πάλιν τὸ Χανουμάκι τοῦ Φαλήρου καὶ ἔγεινα, crè mille tonnes de Caviar ! πλέον παρὰ Τοῦρκος, φαίνεται ὅτι θὰ ἦμην ποτε Γάλλος!

Αἱ κυρίαι θὰ θέλετε νὰ μάθητε καὶ τὰ δῶρα τὰ ὅποια ἔλαβεν ἡ Λασσάλ. Εἶναι λοιπὸν εἰς βχυτίμος δακτύλιος, ἐν βχυτιμώτερον ψέλλιον καὶ ἕνα κοστούμι ἐκ Παρισίων.

Τὸ δῶρον δὲ τῆς Λασσάλ εἰς τοὺς πτωχοὺς εἶναι Δρ. 1125,60, τὰς ὁποίας ὁ κ. Πατρίκιος θὰ διανεμῇ τραγουδῶντας.

Ἡλίοιος.